

Prethodno pitanje

Protivi li se načelu jednakog postupanja koje zabranjuje svaku diskriminaciju na temelju spola, priznatom člankom 157. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i Direktivom Vijeća 76/207/EEZ od 9.2.1976., izmijenjenom Direktivom 2002/73⁽¹⁾, i preinačenom Direktivom 2006/54/EZ⁽²⁾ od 5.7.2006. o primjeni načela ravnopravnosti muškaraca i žena s obzirom na mogućnosti zapošljavanja, stručnog osposobljavanja, profesionalnog napredovanja i radne uvjete, nacionalna odredba (konkretno članak 60. stavak 1. Općeg zakona o socijalnoj sigurnosti) kojim se pravo na dodatak na mirovinu zbog demografskog doprinosa socijalnoj sigurnosti priznaje ženama koje su imale biološku ili posvojenu djecu i koje u bilo kojem programu u okviru sustava socijalne sigurnosti ostvaruju pravo na starosne mirovine na temelju uplate doprinosa, mirovine za nadživjele osobe ili mirovine zbog opće invalidnosti, a kojim se takvo pravo ne priznaje muškarcima u istovjetnoj situaciji?

(¹) Direktiva 2002/73/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. rujna 2002. o izmjeni Direktive Vijeća 76/207/EEZ o provedbi načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama s obzirom na mogućnosti zapošljavanja, stručnog osposobljavanja, profesionalnog napredovanja i radne uvjete (SL 2002., L 269, str. 15.) [neslužbeni prijevod]

(²) Direktiva 2006/54/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. srpnja 2006. o provedbi načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada (SL 2006., L 204, str. 23.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 1., str. 246.)

Tužba podnesena 13. srpnja 2018. – Republika Slovenija protiv Republike Hrvatske**(Predmet C-457/18)**

(2018/C 399/27)

Jezik postupka: slovenski

Stranke

Tužitelj: Republika Slovenija (zastupnica: M. Menard)

Tuženik: Republika Hrvatska

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Suda zahtijeva da utvrdi da je tuženik povrijedio:

— članak 2. i članak 4. stavak 3. UEU-a;

— članak 5. stavak 2. Uredbe (EU) br. 1380/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013 o zajedničkoj ribarstvenoj politici, zajedno s njezinim Prilogom I., sustav Europske unije za kontrolu, inspekciju i izvršenje pravila zajedničke ribarstvene politike koji je uspostavljen Uredbom br. 1224/2009 i Provedbenom uredbom br. 404/2011;

— članak 4. i članak 17. u vezi s člankom 13. Uredbe (EU) 2016/399 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o Zakoniku Unije o pravilima kojima se uređuje kretanje osoba preko granica i

— članak 2. stavak 4. i članak 11. stavak 1. Direktive 2014/89/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o uspostavi okvira za prostorno planiranje morskog područja,

te da Sud tuženiku također naloži:

— da bez odgađanja prestane s gore navedenim povredama i

— snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog svojoj tužbi tužitelj navodi sljedeće tužbene razloge.

Prvi tužbeni razlog:

Republika Hrvatska odbija poštovati vladavinu prava, koja je temeljna vrijednost Europske Unije (članak 2. UEU-a) jednostranim neispunjavanjem obveze poštovanja arbitražnog pravorijeka, koju je preuzela u postupku pristupanja Europskoj uniji, pa tako i granice koju se tim pravorijekom utvrđuje, i druge obveze iz tog pravorijeka.

Drugi tužbeni razlog:

Time što ona jednostrano odbija izvršiti obveze koje ima na temelju arbitražnog pravorijeka, istodobno sprečavajući Sloveniju da u cijelosti ostvari svoju suverenost na određenim dijelovima svojeg državnog područja u smislu Ugovora, Republika Hrvatska povrjeđuje obvezu lojalne suradnje s Europskom unijom i Republikom Slovenijom iz članka 4. stavka 3. UEU-a. Postupanje Republike Hrvatske ugrožava ostvarivanje ciljeva Europske unije, kao i promicanje mira i sve tješnje povezane unije među narodima, kao i ciljeve propisa Unije koji ovise o državnom području država članica (članak 4. stavak 3. prvi podstavak UEU-a). Usto, Republika Hrvatska onemogućuje Republici Sloveniji da na cijelom svojem kopnenom i morskom državnom području provodi pravo Europske unije i da postupa u skladu s tim pravom, a osobito u skladu s odredbama sekundarnog prava Unije koji ovise o državnom području država članica (članak 4. stavak 3. prvi podstavak UEU-a).

Treći tužbeni razlog:

Republika Hrvatska povrjeđuje Uredbu (EU) br. 1380/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013., o zajedničkoj ribarstvenoj politici, a osobito uređenje uzajamnog pristupa u skladu s člankom 5. i Prilogom I. toj uredbi. Uređenje, koje se u odnosu na Hrvatsku i Sloveniju primjenjuje od 30. prosinca 2017., omogućava slobodan pristup teritorijalnom moru druge države za dvadeset pet ribarskih plovila iz svake države, kako je to određeno na temelju međunarodnog prava, odnosno arbitražnim pravorijekom. Republika Hrvatska ne dopušta Republici Sloveniji ostvarivanje prava iz tog uređenja i na taj način krši članak 5. te uredbe zbog toga što: (i) odbija primijeniti uređenje uzajamnog pristupa; (ii) odbija priznati valjanost zakonodavstva koje je Republika Slovenija donijela s tim ciljem i (iii) sustavnom primjenom sankcija slovenskim ribarima onemogućuje slobodan pristup vodama koje su arbitražnim pravorijekom iz 2017. određene kao slovenske, i, *a fortiori*, slobodan pristup hrvatskim vodama koje potpadaju pod područje primjene uređenja uzajamnog pristupa.

Četvrti tužbeni razlog:

Republika Hrvatska krši Uredbu Vijeća (EZ) br. 1224/2009 od 20. studenoga 2009. o uspostavi sustava kontrole Zajednice za osiguranje sukladnosti s pravilima zajedničke ribarstvene politike i Provedbenu uredbu (EU) br. 404/2011 od 8. travnja 2011. Hrvatska policijska plovila, bez odobrenja Republike Slovenije, prate hrvatske ribare kada se bave ribolovom u slovenskim vodama, sprečavajući na taj način slovenske ribarske inspektore u provođenju kontrole. Istodobno, hrvatska tijela slovenskim ribarima, kada se bave ribolovom u slovenskim vodama koje Hrvatska prisvaja, izriču novčane kazne za nezakonito prelaženje granice i nezakoniti ribolov. Usto, Hrvatska Sloveniji ne dostavlja podatke o aktivnostima hrvatskih plovila u slovenskim vodama, kao što to inače zahtijevaju dvije gore navedene uredbe. Na taj način Republika Hrvatska onemogućava Republici Sloveniji provođenje kontrole u vodama nad kojima Slovenija ima suverenost i jurisdikciju i ne poštuje isključivu nadležnost koju Slovenija kao obalna država ima u svojem teritorijalnom moru, povrjeđujući tako Uredbu (EZ) br. 1224/2009 i Uredbu (EZ) br. 404/2011.

Peti tužbeni razlog:

Republika Hrvatska povrijedila je i još uvijek povrjeđuje Uredbu (EU) br. 2016/399 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o Zakoniku Unije o pravilima kojima se uređuje kretanje osoba preko granica (Zakonik o schengenskim granicama). Hrvatska ne priznaje kao zajedničku granicu sa Slovenijom granice utvrđene arbitražnim pravorijekom, ne surađuje sa Slovenijom u zaštiti te „vanjske granice” i nije sposobna osigurati zadovoljavajuću zaštitu, čime povrjeđuje članke 13. i 17. navedene uredbe, kao i članak 4. kojim se zahtjeva određivanje granica u skladu s međunarodnim pravom.

Šesti tužbeni razlog:

Republika Hrvatska je povrijedila i još uvijek povrjeđuje Direktivu 2014/89/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o uspostavi okvira za prostorno planiranje morskog područja, koja se primjenjuje na „morske vode” država članica, kako su definirane u skladu s relevantnim odredbama Konvencije Ujedinjenih naroda o pravu mora iz 1982. („UNCLOS”) (članak 2. stavak 4. Direktive). Republika Hrvatska ne priznaje arbitražni pravorijek kojim je utvrđeno takvo razgraničenje i – nasuprot tomu – uključuje slovenske vode u svoje prostorno planiranje morskog područja i stoga sprečava usklađivanje sa zemljopisnim kartama Republike Slovenije, povrjeđujući na taj način navedenu direktivu, osobito njezine članke 8. i 11.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. srpnja 2018. uputio Consiglio di Stato (Italija) – AV, BU protiv Comune di Bernareggio

(Predmet C-465/18)

(2018/C 399/28)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: AV, BU

Tuženik: Comune di Bernareggio

Prethodno pitanje

Protivi li se načelima slobode poslovnog nastana, nediskriminacije, jednakog postupanja, zaštite tržišnoga natjecanja i slobode kretanja radnika iz članaka 45., 49. do 56. i 106. UFEU-a, i iz članaka 15. i 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, te zahtjevima proporcionalnosti i razumnosti svojstvenima tim načelima, nacionalni propis poput onoga iz članka 12. stavka 2. L. 362/1991, koji, u slučaju prijenosa vlasništva na općinskoj ljekarni dodjeljuje pravo prvenstva zaposlenicima te ljekarne?

Žalba koju je 18. srpnja 2018. podnijela Savezna Republika Njemačka protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 8. svibnja 2018. u predmetu T-283/15, Esso Raffinage protiv Europske agencije za kemikalije

(Predmet C-471/18 P)

(2018/C 399/29)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Savezna Republika Njemačka (zastupnici: P. Klappich i C. Schmidt, Rechtsanwältin)

Druge stranke u postupku: Esso Raffinage, Europska agencija za kemikalije (ECHA), Francuska Republika, Kraljevina Nizozemska

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

— ukine presudu Općeg suda Europske unije od 8. svibnja 2018. u predmetu T-283/15;